

Arrest

nr. 347 077 van 22 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HENRION**
 Chaussée de la Croix 8A
 1340 OTTIGNIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 maart 2022, dient op 16 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 19 juni 2023 en 27 juli 2023.

1.3. Op 23 oktober 2023 neemt adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Arzan Aw (district Momand Dara, provincie Nangarhar). U heeft altijd in Kochi Abad (district Baghrami, provincie Kaboel) gewoond. Uw vader was de malik van jullie dorp, waardoor hij drie keer per maand met de veiligheidsdiensten moest overleggen. In die hoedanigheid stimuleerde hij ook mensen om naar het leger te gaan. Uw broer I.K. (...) werkte sinds 2018 bij de luchtmacht in Kandahar. U en uw jongere broer A. (...) begonnen in 2020 aan de militaire academie Marshal Fahim, waar jullie 2 maanden naartoe gingen. Na twee maanden gingen jullie op verlof naar huis om het offerfeest te vieren. Twee weken hierna kreeg uw broer I.K. (...) van de nationale veiligheid te horen dat onbekenden het gemunt hadden op jullie familie. Uw broer waarschuwde jullie en zei dat jullie voorzichtig moesten zijn. Twee weken nadat uw broer deze waarschuwing had ontvangen van de nationale veiligheidsdienst, gingen u en uw broer A. (...) rondhangen met vrienden. Toen jullie naar buiten gingen passeerde er een wagen die op jullie begon te schieten. U, uw broer en twee vrienden konden naar beneden duiken. Een andere vriend, uw buurjongen Al. (...), werd geraakt toen hij zich wou laten vallen. Hij overleed ter plekke en werd naar het ziekenhuis gebracht. De volgende dag vond zijn begrafenis plaats. U en uw broers Aj. (...), R.K. (...) en A. (...) verlieten jullie dorp op de avond van de begrafenis omdat uw familie vreesde voor uw leven en bang was dat ze ieder van jullie zouden elimineren. Uw broer I.K. (...) bleef voor de luchtmacht werken tot aan de machtsovername. Aj. (...) en R.K. (...) bleven in Iran, waar ze nog steeds zijn. U en uw broer A. (...) reisden verder naar Turkije. A. (...) is momenteel in Frankrijk. U reisde van Turkije verder via Griekenland, Bulgarije (verzoek om internationale bescherming op 18 juni 2021), Servië, Roemenië (verzoek om internationale bescherming op 14 juli 2021) en Duitsland, waar u om internationale bescherming verzocht op 20 augustus 2021 maar waar u vertrok omdat u teruggeleid zou worden naar Bulgarije. In Duitsland kreeg u van uw broer I.K. (...) te horen dat hij het land verlaten had na de val en dat hij op een veilige plek was, waardoor u denkt dat hij in Iran of Tadzjikistan is. U heeft sindsdien echter niets meer van hem vernomen. U reisde daarna verder naar België, waar u op 16 maart 2022 om internationale bescherming verzocht samen met de zoon van uw maternale tante, H. (...) (O.V. 9.384.711), die op 5 december 2022 erkend werd als vluchteling, omdat hij aannemelijk had gemaakt deel uitgemaakt te hebben van de ANSF. Bij terugkeer vreest u gedood te worden omdat de taliban voormalige militairen doden. Na de machtsovername begonnen de taliban uw familie weer lastig te vallen. Ze kwamen drie keer per maand naar uw huis. Drie maanden voor het tweede persoonlijk onderhoud kwamen ze voor het laatst naar uw huis en doorzochten uw hele huis. Ze vroegen waar de zonen, onder wie degenen die op de militaire academie zaten, waren en zeiden dat jullie heel veel slechte dingen gedaan hebben en dat jullie tegen hen hadden gevochten. Na dit bezoek van de taliban verhuisde uw familie naar Arzan Klimat in Kaboel. Er hebben sindsdien geen aanvallen meer plaats gevonden op uw familie. De taliban zochten ook nog contact met u via facebook en WhatsApp en bedreigden u. Daardoor diende u meermaals uw accounts te veranderen. De laatste keer dat ze u probeerden te contacteren was drie weken na een ongeval dat u hier op 3 oktober 2022 meemaakte. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een document dat u heeft gekregen toen u het ingangsexamen ging afleggen aan de Marshal Fahim academie, verschillende documenten ter staving van de werkzaamheden van uw broer I.K. (...), een kaart waaruit blijkt dat uw vader een malik was, een flashdrive met een video van uw overhoop gehaalde huis na het laatste bezoek van de taliban, medische documenten en mailverkeer met betrekking tot het auto-ongeval in België waarvan u het slachtoffer was, en een Belgisch psychologisch rapport d.d. 22 mei 2023 waaruit blijkt dat u psychologische bijstand nodig had na uw ongeval maar dat u dit intussen niet meer nodig acht. U bezorgde het Commissariaat-generaal tevens foto's van uw broers Aj. (...), R.K. (...) en Asif, een foto van u samen met uw broers en de taskara's van uw familieleden. Na het tweede persoonlijk onderhoud bezorgde u opmerkingen op de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk zijn problemen met de taliban als niet aannemelijk beschouwd heeft en tracht enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Daarnaast stelt hij ook dat verweerder naliet om de problemen die hij intussen zou kunnen hebben omwille van zijn verblijf in Europa te beoordelen, waarbij hij, met verwijzing naar en citering uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad, een betoog voert over de situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban en *in concreto* aanvoert waarom hij als verwesterde Afghaan kan worden beschouwd. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker, betreffende de veiligheidssituatie, aan dat het te vroeg is om beslissingen te nemen omwille van een gebrek aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en

arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de vraag of deze situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban, waarbij hij opnieuw verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad. Tot slot gaat verzoeker opnieuw in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Kabul en het gevoerde bewind. Betreffende zijn persoonlijke omstandigheden betoogt verzoeker dat hij een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft, wat omstandigheden zijn die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt. Verzoeker wijst nog op een juridische analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin wordt geoordeeld dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Tot slot stelt verzoeker afkomstig te zijn uit een achtergestelde regio in Afghanistan, dat zijn familie reeds voor de machtsovername in precare omstandigheden leefde en dagelijks te maken kregen met criminaliteit omwille van de hoge armoede en werkloosheid, dat daarbij nog komt dat hij ernstig ziek is en medische behandeling behoeft, dat in Afghanistan de nodige behandeling echter niet beschikbaar is en hij gedwongen zou zijn om op irreguliere wijze de grens met Pakistan over te steken om er behandeld te worden, hetgeen sowieso risico's inhoudt, te meer gelet op de spanningen aan de grenzen tussen Afghanistan en Pakistan, dat indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan hij aldaar aan een onmenselijke behandeling zou worden onderworpen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

3.2. Op 5 maart 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Volgens de tekst van deze aanvullende nota wordt een bewijs van werk en Afghaanse documenten met vertaling gevoegd, doch dergelijk stukken worden niet gevoegd.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvullende nota wordt voorgelegd, zo bevestigt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, ter vervanging van de nota neergelegd op 5 maart 2026. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoeker verblijft al vier jaar in België. Hij is perfect geïntegreerd in België : hij werkt, heeft opleidingen gevolgd, heeft Frans geleerd en heeft vrienden.

Hij is volledig verwesterst en staat ver af van de principes van de Taliban.

De documenten die hij tijdens de zitting zal indienen, tonen zijn integratie aan.

De verzoeker wijst daarenboven op het arrest nr. 299 848 van 11 januari 2024 van Uw Raad, waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan jonge Afghaan, die eveneens inspanningen leverde om één van de landstalen te leren en die goed geïntegreerd was in zijn omgeving. De feiten in deze zaak zijn gelijkaardig aan de feiten in onderhavig geval. Uw Raad besloot (§§ 5.1.5-5.1.6-):

5.1.5 [...] Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, onderwijs heeft gevolgd, zich ook actief heeft begeven in de maatschappij, en als jonge adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit niet

noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zeker vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

5.1.6. Zijn jonge leeftijd maakt dat verzoeker erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en zijn verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie in het verzoekschrift. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Gelet op de gelijkaardige omstandigheden, is de verzoeker van mening dat dezelfde redenering ook in zijn zaak gevolgd moet worden. De verzoeker is een jongeman die na meer dan vier jaar in België goed geïntegreerd is. Hij beheerst één van de landstalen, namelijk het Frans.

Bovendien verliet de verzoeker Afghanistan nog voor de machtsovername, waardoor hij niet bekend is met de nieuwe regels die door de taliban werden en worden opgelegd. Ook is hij niet op de hoogte van de precieze inhoud van de morality law die sinds augustus 2024 door de taliban wordt gehandhaafd. Zoals blijkt uit de beschikbare informatie, wordt niet-naleving van deze morality law nochtans afgestraft met zware lijfstraffen en jarenlange gevangenisstraffen. Het risico op een onmenselijke behandeling omwille van het niet-naleven van regels die voor hen onbekend zijn, is aldus aanzienlijk. Wat betreft deze morality law en de te volgen gedragsregels:

"On 31 July 2024, the de facto authorities adopted the Law on the Propagation of Virtue and Prevention of Vice, also referred to as the 'Morality law',¹⁶³ which specifies a number of prohibited acts for the general public and also outlines the responsibilities and rules of conduct of de facto MPVPV staff.

(...)

Despite a more formalised process,¹⁷² instructions have continued to be issued verbally and in various other formats, sometimes lacking clarity as regards their legal status.¹⁷³ Local de facto state departments, as well as local branches of the de facto MPVPV, have moreover issued instructions of their own, according to UNAMA.¹⁷⁴ Furthermore, an anonymous international organisation told the Swedish Migration Agency's COI unit that not all instructions are being published, hence general knowledge about their existence may take some time.

Issued instructions have tended to be vaguely formulated,¹⁷⁶ which leaves space for different interpretations.¹⁷⁷ Sources have suggested that formulations have been purposefully vague in order to, *inter alia*, increase policy ambiguity and leave space for adjustments.¹⁷⁸ Rahimi explained that this gives leeway

for adjustments for political reasons, for example 37 stoning punishments had been issued but not implemented as of September 2024, as they were pending final approval of the Taliban supreme leader. Rahimi noted that if the de facto government would adopt a more transparent mode of governance, that would not result in a system that is more accommodating of individual liberties, but in a much more 'oppressive, cruel and coercive system'.¹⁷⁹ Several sources moreover explained that many instructions have been enforced although they have not been codified; for example the so-called 'Morality law', issued on 31 July 2024, was in line with what was already enforced before its announcement.¹⁸⁰ Some sources however believed that the formalisation of these instructions indicated that a stricter enforcement is to follow."

Eén van de strafbare gedragingen is overigens het bevriend raken met niet-Moslims, hetgeen uiteraard voor de verzoeker een ernstig risico zou vormen:

"[...] befriending non-Muslims and assisting them, imitating them in one's appearance or character, are wrongful acts."

De verzoeker heeft daadwerkelijke, bewuste inspanningen gedaan om de Belgische gewoonten en gebruiken te begrijpen en zich eigen te maken. Aan de verwestering van de verzoeker in België kan dan ook niet worden getwijfeld.

Hij werkt regelmatig ((stuk 1).

Hij verblijft al vier jaar in België.

De verzoeker voegt bij de aanvullende nota de documenten die zijn profiel als militair aantonen (stuk 2).

De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake "deugd en zedelijkheid", en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontcijnd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025) [https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-upda](https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps)

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025) [https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-of](https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-of-forced-returnees)

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de

kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport:

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan
11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>. Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni

2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf
Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (...)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de “toeristen”, op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves

24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world®i_id=294833164&segment_id=209827&ser_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de sociaal-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

Bij de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, worden volgende stukken gevoegd:

"1. Bewijs van werk in Afghanistan (foto's)

2. Afghaanse documenten en vertaling

3. integratiedocumenten

4. foto's België

5. Medische problematiek".

3.4. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij hier veel vrienden heeft, dat zijn vrienden en leerkrachten getuigen dat hij heel gemotiveerd is voor zijn school en werk, ook na het incident, dat hij Frans en Engels kent, dat hij Nederlands zal leren, dat zijn broer in Engeland is met diens vrouw en kinderen en dat ze samen een zaak willen opstarten, dat hij het hier gewoon is geworden.

Hij stelt dat zijn familie in Afghanistan verschillende malen verhuisd is en dat ze nu eigenlijk ondergedoken wonen in Jalalabad, dat uit de brief van de inlichtingendienst blijkt dat hij bij terugkeer in gevaar zal zijn.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Hoewel u aangaf dat uw hoofd niet meer zo goed is sinds het ongeval dat u meemaakte in België en dat u zich bepaalde dingen niet meer herinnert sinds het ongeval (CGVS I, p. 18, CGVS II, p. 6), kan uit het psychologisch rapport niet afgeleid worden dat uw geheugen op het ogenblik van het onderhoud dermate was aangetast dat u niet in staat was een coherent en consistent vluchtrelaas naar voor te brengen. In het rapport werd slechts opgesomd dat u sinds het ongeval pijn aan uw tanden, slaap- en geheugenproblemen, hoofdpijn en een duizelig gevoel hebt en dat u triestheid en een grote woede tegenover anderen voelt. Er werd ook vermeld dat u zich niet meer zoals voorheen voelde, onder andere wat betreft uw psychologisch welzijn. Deze symptomen waren enkel gebaseerd op uw eigen verklaringen. Bij een klinisch onderzoek vertoonde u tekenen van stress en onrust, maar werd er niets vermeld over de geheugenproblemen die u aanhaalde op het Commissariaat-generaal. Op 27 februari 2023 deed u ook een test waaruit bleek dat u een matige depressie had. U toonde ook een foto van medicatie die u inneemt: Amoxicilline Redomex, een middel tegen depressie. Volgens uw psycholoog verklaarde u dat u door de psychologische sessies gekalmeerd bent. Ze verklaarde ook dat ze een verbetering in uw humeur observeerde. Daarnaast zou u gezegd hebben dat u zich veel beter voelde sinds u van centrum veranderd bent en dat u niet het gevoel had dat u nog psychologische bijstand nodig had. Uit de documenten die u neerlegde met betrekking tot het ongeval kan enkel afgeleid worden dat u 10 dagen werkonbekwaam geacht werd, van 3 oktober 2022 tot 13 oktober 2022. Hoewel tijdens het persoonlijk onderhoud opgemerkt werd dat u het nog moeilijk had met het ongeval dat u meemaakte (CGVS I, p. 3-4, p. 11; CGVS II, p. 3), bleek er verder uit het persoonlijk onderhoud niet dat er problemen waren bij het beantwoorden over de vragen over uw problemen in Afghanistan. U begreep de inhoud van de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Overigens erkende u dat ook het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een tweetal maanden na uw ongeval plaatsvond, goed was verlopen (CGVS I, p. 4). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

Verzoeker voegt foto's van medicatie bij zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt, zonder echter toe te lichten wat hij hiermee wenst aan te tonen of op welke wijze deze foto's een ander licht kunnen werpen op voormelde motieven.

Waar hij in zijn aanvullende nota stelt dat hij ernstig ziek is en medische behandeling behoeft, beperkt hij zich tot loutere beweringen. In zoverre de foto's van de medicatie die hij voegt dit zouden moeten bewijzen, kan de Raad slechts vaststellen dat uit loutere foto's van medicatie geenszins kan afgeleid worden dat deze voorgeschreven of afgeleverd werden aan verzoeker, nog minder dat deze voorgeschreven of afgeleverd werden aan verzoeker omdat hij ernstig ziek zou zijn en behandeling nodig heeft. Op één foto van een doosje Amoxicilline is een sticker gekleefd met de naam van verzoeker, doch vermeldt deze sticker ook de datum 30

maart 2023. Door louter opnieuw een dergelijke foto voor te leggen, weerlegt verzoeker voormelde motieven van de bestreden beslissing – waarin uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de foto van deze medicatie – niet.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er is aldus wel degelijk voldoende informatie om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een interview van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat er rekening gehouden wordt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

Bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, zal dus ook de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, dient te worden geoordeeld dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit ook onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker heeft een vrees voor vervolging omdat hij student was aan de Marshal Fahim militaire academie alsook omdat zijn broer I.K. voor de luchtmacht werkte.

Verzoeker vreest eveneens vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.8.2.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“U stelde dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u een student was aan de Marshal Fahim militaire academie. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u een student was aan de militaire academie.

Voorreerst dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u geslaagd was voor de militaire academie maar dat u daar door de bedreigingen van de taliban niet kon beginnen (DVZ-verklaring d.d. 29 april 2022, vraag 12). Later, tijdens een tweede gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken enkele maanden later, verklaarde u dat u effectief student was aan de militaire academie, waar jullie persoonlijke gegevens bewaard werden. Aangezien de taliban nu de controle hebben, hebben zij toegang tot deze gegevens. Daardoor voelde u zich bij terugkeer naar Afghanistan bedreigd (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ d.d. 5 december 2022, vraag 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u aansluitend op uw laatste verklaringen, dat u twee maanden les volgde aan de academie (CGVS I, p. 7, p. 10, p. 17; CGVS II, p. 9). Die opeenvolgende verklaringen zijn onmogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen en ondermijnen op zich reeds fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw carrière aan deze academie.

Bovendien waren uw verklaringen over het ingangsexamen voor deze academie weinig consistent. Zo legde u een formulier neer dat u gekregen zou hebben toen u het examen ging afleggen. U las tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (overigens op uw voorstel) zelf voor dat dit examen op 23 aqrab 1398 (stemt in de westerse kalender overeen met 14 november 2019) zou hebben plaatsgevonden en dat dit op een donderdag was. U gaf toen nergens aan dat u moeilijkheden ondervond bij het lezen van deze datum (CGVS I, p. 20). Elders tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u het examen in de maand hamal (= maart/april) aflegde en dat het academiejaar de maand daarna startte (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 7, p. 9). Erop gewezen dat u enerzijds zelf uit uw inschrijvingsdocument voorlas dat het examen in de maand aqrab was terwijl u anderzijds verklaarde dat het examen in de maand hamal was, verklaarde u dat het formulier heel onduidelijk en eigenlijk onleesbaar was (CGVS II, p. 20). Die verklaring is niet afdoende aangezien 14 november 2019 effectief op een donderdag viel en dat uit de beschikbare informatie ook blijkt dat er op donderdag 14 november 2019 (dus in de maand aqrab) een ingangsexamen was. Hierop gewezen, zei u dat u niet zoveel over de maanden weet en herhaalde u dat het heel onduidelijk en onleesbaar was en dat u zich misschien daarom vergist had (CGVS II, p. 20). Een afdoende verklaring gaf u echter niet, temeer daar u zelf verklaarde dat het examen in de lente plaatsvond en dat elk seizoen 3 maanden telt (CGVS II, p. 12). De maand hamal is de eerste maand van het jaar (CGVS II, p. 12), terwijl aqrab de achtste maand van het jaar is waardoor deze maanden niet in hetzelfde seizoen vallen. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de lente samenvalt met de maanden maart, april en mei (= hout/ hamal, sawr/jawza), wat overeenstemt met uw verklaringen, terwijl de maand november (aqrab) in de herfst valt. Voorts zei u in uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud plots dat u toch begonnen bent aan de academie in de maand aqrab. Het is uiteraard niet afdoende om dit te wijzigen nadat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid. Deze gewijzigde verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met uw bewering dat u het examen aflegde in de lente en dat u twee maanden aan de academie gestudeerd heeft en dat u daarna voor een maand naar huis gegaan bent om het grote (offer)feest te vieren (CGVS II, p. 12). Volgens informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier begon het grote feest in 2020 echter op 30 juli. Daardoor zou u ongeveer in de maand mei gestart moeten zijn aan de academie, wat overeenstemt met uw verklaringen dat u het examen in de maand hamal afgelegd zou hebben en dat u de maand na het examen aan de academie gestart zou zijn. Dit stemt echter niet overeen met de informatie op het formulier dat u neerlegde noch met de openbare informatie die over het examen terug te vinden is. Ook deze vaststelling ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw tijd in de militaire school.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u aan de academie kon beginnen hoewel u de minimumscore van 70 punten niet had behaald. Er werden volgens u 1500 mensen toegelaten tot de academie maar u was niet bij de eerste 1500. Toch kreeg u een tweede kans om te starten (CGVS II, p. 8). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt dat er bij het ingangsexamen waar u volgens het neergelegde formulier aan zou hebben deelgenomen slechts 500 mensen geselecteerd werden. In die context is het zeer bevreemdend dat u, die niet bij de eerste 1500 zou geweest zijn, ondanks uw onvoldoende score toch zou zijn kunnen starten op de academie.

Tot slot kon u behalve het examenformulier (waarover u, zoals hierboven gebleken is, geen afdoende verklaringen heeft afgelegd) geen andere bewijzen neerleggen die aantonen dat u daadwerkelijk student was aan deze academie. U verklaarde bij uw eerste onderhoud dat uw broer enkele formulieren verloren had (CGVS I, p. 20). Hiernaar gepeild bij uw tweede onderhoud, zei u vreemd genoeg dat er geen verloren formulieren waren (CGVS II, p. 7). Toen u gevraagd werd naar de toegangsprocedures tot de academie, zei u dat iedereen een badge had. Gevraagd waar die badge nu is, antwoordde u dat u die badge in de academie had achtergelaten toen u naar huis ging. Hierop gevraagd hoe u dan terug toegang had kunnen krijgen, zei u plots dat u een toestemmingsbrief gekregen had om terug binnen te geraken. U heeft uw familie meermaals gevraagd naar deze brief maar ze konden die niet terugvinden doordat de mensen die nu aan de macht zijn alles in brand hebben gestoken waardoor er geen documenten meer zijn (CGVS II, p. 10). Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden. Hieronder zal immers blijken dat aan de bezoeken van de nieuwe talibanautoriteiten aan uw woning geen geloof kan worden gehecht. Bovendien is het merkwaardig dat uw familie het document met betrekking tot uw schoolcarrière aan de Marshal Fahim academie niet op afdoende wijze verstopt zou hebben hoewel uw moeder bijvoorbeeld de door u neergelegde documenten van uw broer I.K. (...) wel goed verstopt had, waardoor zij niet in handen van de machthebbers gekomen waren (CGVS II, p. 11). Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat het voor u onmogelijk was om bijkomende stukken ter staving van uw studententijd in de militaire academie aan te dragen, waardoor de geloofwaardigheid van deze studententijd wederom op de helling wordt gezet.

Gelet op het geheel van de voorgaande elementen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Marshal Fahim Academie studeerde.

Voorts verklaarde u dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat uw broer I.K. (...) voor de luchtmacht werkte.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer I.K. (...) momenteel in veiligheid in Iran of Tadzjikistan is (CGVS I, p. 6). U legde echter vage én tegenstrijdige verklaringen over zijn actuele verblijfplaats af, waardoor u zijn actuele verblijfplaats niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo bent u niet zeker over de verblijfplaats van uw broer omdat hij enkel gezegd heeft dat hij op een veilige plaats is. U was in Duitsland, i.e. voor uw aankomst in België, toen hij dat vertelde (CGVS I, p. 6-7). Toch verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer I.K. (...), net zoals uw broers Aj. (...), R.K. (...) en Y. (...), op dat moment nog in Kochi Abad was (DVZ-verklaring, vraag 17). Daarmee geconfronteerd beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vermeld te hebben dat uw twee broers Aj. (...) en R.K. (...) in Iran waren en dat uw broer I.K. (...) misschien in Iran of Tadzjikistan was, terwijl uw broer A. (...) in Frankrijk was (CGVS I, p. 24). Die verklaring overtuigt niet aangezien er enkel bij uw broer A. (...) vermeld werd dat hij in Parijs was terwijl er bij uw andere broers stond dat zij in Kochi Abad wonen. Bij uw zussen stond vermeld dat zij in Jalalabad waren (DVZ-verklaring, vraag 17). Het is niet aannemelijk dat de actuele verblijfsplaats van uw broer A. (...) en uw zussen wel juist op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld, terwijl dit bij uw andere broers niet het geval zou geweest zijn en er enkel (verkeerdelijk) vermeld werd dat zij in Kochi Abad waren. Bovendien komt het bevreemdend over dat u noch uw familie contact meer heeft gehad met uw broer sinds hij vertelde dat hij op een veilige plek was (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 19). Door het afleggen van vage en zelfs ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van uw broer I.K. (...) toont u niet aan dat hij zich buiten Afghanistan zou bevinden waardoor u evenmin aangetoond heeft dat I.K. (...)s situatie problematisch zou zijn. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over uw twee broers: u heeft niet aangetoond dat ze in Iran verblijven, temeer daar u geen bewijsstukken overmaakte waaruit hun verblijf in Iran kan blijken (CGVS I, p. 23).

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde in dat verband aan dat uw broer I.K. (...) in 2020 een waarschuwing kreeg van de nationale veiligheidsdienst dat zijn familie het doelwit zou zijn van onbekende personen (CGVS I, p. 6-7). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Zo legde u incoherente verklaringen af over het moment waarop het rapport van de veiligheidsdienst bekend raakte. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw broer A. (...) twee weken nadat uw broer het rapport van de nationale veiligheidsdienst had gekregen naar huis kwamen op verlof (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw broer dit rapport twee weken nadat u van de academie naar huis was gekomen had gekregen (CGVS II, p. 13-14). Deze verklaringen zijn niet consistent.

Aansluitend hierbij komt jullie reactie op deze waarschuwing van de nationale veiligheidsdienst bevreemdend over. Uw broer zei immers dat jullie moesten opletten omdat die aanvallen door onbekenden zomaar konden gebeuren, zonder dat jullie het wisten (CGVS II, p. 14). Uit voorzorg gingen jullie niet naar buiten en deden jullie niet zo veel of geen onnodige uitstappen. Ze hadden immers tegen jullie gezegd dat jullie een doelwit konden zijn maar dat dit meestal buiten het huis was (CGVS II, p. 14). Toch vond de aanval op jullie plaats toen jullie net naar buiten gingen met jullie vrienden, omdat jullie van plan waren om op uitstap te gaan (CGVS II, p. 15). Gevraagd waarom jullie zo'n uitstap gingen doen ondanks het rapport van de veiligheidsdienst verklaarde u dat jullie niet wisten dat ze jullie op die manier zouden aanvallen of dat ze echt een doelwit van jullie hadden gemaakt en dat ze op een kans aan het wachten waren om jullie te vernietigen (CGVS II, p. 16). Die verklaring is weinig overtuigend aangezien uw broer een duidelijke waarschuwing had gekregen van de nationale veiligheidsdienst, die het nieuws over de huizen en de families van de piloten bijhoudt (CGVS I, p. 21). Bovendien beweerde u dat Daesh en de taliban een strategie hadden om de familie van de persoon te viseren omdat zij bijv. niet naar de luchthaven konden gaan om wraak te nemen op uw broer (CGVS II, p. 13). Het was ook meermaals gebeurd dat ze de piloot zelf niet konden pakken maar de familie pakten (CGVS I, p. 13). U verklaarde dat je nooit weet wanneer er iets kan gebeuren (CGVS II, p. 15). In die context komt het zeer bevreemdend over dat jullie niet meer op jullie hoede waren en slechts twee weken na het ontvangen van de waarschuwing van de veiligheidsdienst al buitenshuis op uitstap gingen met jullie vrienden, waardoor jullie hen in gevaar brachten.

(...)

(...)

Daarnaast beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u en al uw broers, behalve dan I.K. (...), als reactie op dit incident Afghanistan zijn ontvlucht. Hierboven is echter al gebleken dat u, behalve dan de verblijfplaats van uw ene broer in Frankrijk, niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw twee andere broers naar Iran zijn gevlucht, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat ze nog in Afghanistan verbleven. Aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft dat ze samen met u zijn gevlucht nadat jullie werden beschoten, is de reden van hun vlucht, met name het schietincident (CGVS I, p. 21), ook niet aannemelijk.

Vervolgens bracht u niet het minste begin van bewijs van de aanslag op jullie aan. Nochtans zou uw broer I.K. (...) een rapport van de veiligheidsdiensten over jullie hebben gekregen, zou er met een wapen op jullie zijn geschoten, zou er toen een dodelijk slachtoffer gevallen zijn die naar het ziekenhuis werd gebracht en zou de politie een onderzoek zijn gestart. Dat u, gelet hierop, geen enkel bewijs van uw rechtstreekse vluchtaanleiding aanbracht, valt dan ook moeilijk te aanvaarden en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanslag.

Dat aan jullie problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen over de frequente bezoeken aan uw huis van de speciale eenheden van de taliban, die na de machtsovername tot wel drie keer per maand langskwamen om naar 'de zoon die piloot was' en 'de zoons die op de academie waren' te zoeken – hierna, zo'n drie maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud, verhuisde uw familie –, niet kunnen overtuigen. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw opleiding aan de militaire academie, kan er immers logischerwijs evenmin geloof gehecht worden aan de invallen van de taliban die naar jullie als leerlingen van de militaire school verwezen (CGVS II, p. 5). De ongeloofwaardigheid van deze invallen wordt bevestigd doordat het hoogst merkwaardig is dat de speciale eenheden van de taliban zich de moeite zouden getroosten om gedurende meer dan een jaar drie keer per maand bij uw familie langs te komen enkel en alleen om te vragen naar jullie, terwijl het, gelet op jullie voortdurende afwezigheid, voor hen toch vrij snel duidelijk moet geweest zijn dat jullie waren vertrokken (...). Bovendien komt de houding van de taliban ten aanzien van uw vader tijdens één van deze operaties zeer merkwaardig over. De taliban verweten uw vader, die een officiële malik in uw dorp geweest was, dat hij mensen stimuleerde om voor de voormalige overheid te werken: ze zeiden tegen hem dat hij het verdiende om vermoord te worden omdat hij tegen mensen gezegd zou hebben dat ze zichzelf moesten aanmelden bij de academie of bij de overheid, dat hij mensen aanmoedigde om bij de overheid te gaan en dat hij drie keer per maand een vergadering had met de nationale veiligheidsdienst. Desondanks zeiden ze dat ze niks tegen hem zouden doen omdat hij heel oud is (CGVS II, p. 5). Dat de leeftijd van uw vader, die slechts 61 jaar is (CGVS I, p. 10), de taliban weerhouden zou hebben om hem aan te pakken, ondanks dat ze hem verweten dat hij met het vorige regime had gecollaboreerd, is evenwel weinig overtuigend. In dit verband kan er immers gewezen worden op het zeer merkwaardige feit dat uw broer Y. (...), die nochtans bij één of meerdere invallen van de taliban aanwezig was (CGVS II, p. 4), geen problemen meer had ondervonden nadat u vertrokken bent (CGVS I, p. 23) hoewel hij momenteel 20 jaar oud is (CGVS I, p. 10) en u en uw overige broers weggestuurd zijn omdat uw familie bang was dat ze ieder van jullie zouden elimineren aangezien de hele familie geviséerd werd (CGVS I, p. 21). Gelet op het voorgaande heeft u de voortdurende zoektocht van de taliban sinds uw vertrek niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot verklaarde u dat de taliban u na uw vertrek nog via sociale media probeerden te contacteren. Daardoor heeft u 3 keer uw WhatsApp veranderd en 5 keer uw Facebookprofiel moeten veranderen (CGVS II, p. 18). Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat er een verband is tussen de bedreigingen op sociale media en de bezoeken aan uw woning na uw vertrek, aangezien er in de bedreigingen verwezen werd naar uw wens om uw land te verdedigen (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 18) en aangezien er aan deze bezoeken en aan uw militair engagement geen geloof kan worden gehecht, zijn de bedreigingen van de taliban aan uw adres via sociale media ook niet aannemelijk, temeer daar u ook hiervan niet het minste begin van bewijs aandroeg. Dat u hiervan screenshots nam, maar dat uw gsm waarop u deze screenshots heeft opgeslagen kapot is, zoals u aangaf (CGVS I, p. 10, p. 23), is niet voldoende als rechtvaardiging, aangezien niet meteen kan worden ingezien dat u uw kapotte gsm zou nodig hebben om de facebookbedreigingen aan te tonen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u uw belagers kon identificeren als talibandorpelingen, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat ze hun ware identiteit probeerden te verbergen door pseudoniemen te gebruiken (CGVS I, p. 9). Ook uw houding na het ontvangen van bedreigingen via sociale media springt in het oog. Ondanks de bedreigingen op vorige accounts draagt ook uw huidige Facebookprofiel merkwaardig genoeg uw eigen naam waardoor uw belagers u zelfs op uw huidige account vriendschapsverzoeken sturen (CGVS I, p. 9). U rechtvaardigde dit door te stellen dat het moeilijk is voor uw ouders om onbekende namen of id's op sociale media te herkennen (CGVS II, p. 18). Die verklaring is echter weinig overtuigend aangezien u uw ouders ook op een andere manier kan verwittigen over uw identiteit op sociale media. Gelet op het voorgaande, heeft u de door u ontvangen bedreigingen op sociale media niet aangetoond.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Betreffende uw taskara en de taskara's van uw familieleden dient opgemerkt te worden dat uw identiteit en deze van uw familieleden niet meteen ter discussie staat. Aan het formulier ter staving van uw deelname aan het examen van de militaire academie kan geen geloof gehecht worden zoals hierboven al werd vastgesteld. In dit verband kan bovendien opgemerkt worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De werkzaamheden van I.K. (...) worden hier niet meteen ter discussie gesteld. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging diende te koesteren. Ook de functie van uw vader als malik wordt hier niet meteen ter discussie gesteld. Uw vader verblijft echter nog in Afghanistan en u verklaarde dat de taliban hem niet viseren door zijn leeftijd. Ook uw broer Y. (...) verblijft bij hem en u maakte geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen (CGVS I, p. 23). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben omwille van de functie van uw vader. De documenten met betrekking tot uw ongeval in België hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Het psychologisch rapport werd eerder al besproken en er werd vastgesteld dat u niet langer psychologische bijstand nodig acht. Uit de foto's van uw broers blijkt dat uw broer A. (...) in Parijs is, wat hier niet betwist wordt. Uit de foto's van uw broers Aj. (...) en R.K. (...) kan niet afgeleid worden op welke locatie zij zich momenteel bevinden. De flashdrive met een video van uw huis toont een rommelig huis. Er kan echter niet afgeleid worden op welke manier die rommel ontstaan is. Met de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Verzoeker betoogt, betreffende de tegenstrijdigheid over het al dan niet reeds begonnen zijn aan de opleiding op de militaire academie, dat blijkt dat er een vergissing bestond op het ogenblik van zijn registratie, dat hij wel degelijk aan het eerste jaar op de militaire academie begon, dat hij na het gesprek bij registratie geen kopie meekreeg van zijn verklaringen en dat hij deze daarom niet kon lezen en niet wist dat er een misverstand ontstaan was dat hij diende recht te zetten.

Door louter voor te houden dat het een vergissing betrof op het ogenblik van de registratie weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststelling dat zijn opeenvolgende verklaringen hieromtrent niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Immers blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verklaring DVZ – waarover verzoeker aldus beweert dat dit verslag een vergissing bevat – aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashou en dat hij het verslag ondertekende waarin staat dat hij het gehoorverslag aanvaardt en hij verklaart dat de erin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Op het CGVS antwoordde verzoeker positief op de vraag of hij bij de DVZ de tolk goed verstond. Verzoeker had aldus bij de DVZ de mogelijkheid om het verslag niet te aanvaarden en opmerkingen te maken indien bleek dat er een vergissing was opgetreden. Het feit dat hij na het gesprek bij registratie geen kopie meekreeg van zijn verklaringen en dat hij deze daarom niet kon lezen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Gezien het gehoorverslag hem werd voorgelezen in het Pashou, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat hij niet wist dat er een misverstand ontstaan was dat hij diende recht te zetten.

Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat het verslag van het interview op de DVZ, dat verzoeker werd voorgelezen in het Pashou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker.

4.8.1.5. Betreffende zijn weinig consistente verklaringen over het ingangsexamen, geeft verzoeker toe in de war te zijn over wanneer hij aan het toegangsexamen deelnam, dat, zoals hij ook na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna: NPO) aangaf, het examen plaats vond op 14 november 2019, een donderdag, dat het examen plaats vond tijdens de herfst in plaats van tijdens de lente.

Het louter blijven volharden in één versie van de feiten kan de vastgestelde inconsistentie niet opheffen of uitklaren. Waar verzoeker laat uitschijnen dat hij louter in de war was over wanneer het toegangsexamen plaatsvond alsook stelt dat hij de maanden van het jaar in het Pashou niet kent en dat een vergissing gauw is gebeurd, stelt de Raad vast dat deze vergoelijkingen niet aangenomen kunnen worden, daar het niet louter het opgeven van een foutieve maand (hamal) betreft, doch tevens het foutief schetsen van het tijdstip waarop dit evenement plaatsvond *“dat u het examen aflegde in de lente en dat u twee maanden aan de academie gestudeerd heeft en dat u daarna voor een maand naar huis gegaan bent om het grote (offer)feest te vieren (CGVS II, p. 12). Volgens informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier begon het grote feest in 2020 echter op 30 juli”*.

Zijn betoog dat hij na het slagen van het examen niet onmiddellijk aan de militaire academie kon beginnen, dat het een tijdje duurde voor de resultaten bekend raakten, gelet op het gegeven dat er wel 1000 kandidaten deelnamen aan het examen en dat dit manueel verbeterd moest worden, dat eenmaal hij kon beginnen aan de militaire academie, hij gedurende twee maanden les kon volgen en daarna gedurende één maand naar huis ging voor het grote offerfeest, betreffen niet meer dan loutere en blote *post factum* beweringen, die tot stand lijken te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing in een poging de tegenstrijdige, minstens niet consistente, verklaringen op elkaar af te stemmen doch die op geen enkele manier afbreuk doen aan het feit dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij zijn examen heeft afgelegd in de maand hamal, dat er daarna één maand tijd is waarin ze zeggen of je geslaagd of gezakt bent, dat als je geslaagd bent de lessen kunnen beginnen (NPO 27/7/2023, p. 7), dat ze in hamal het examen hadden afgelegd en één maand erna het eigenlijke academiejaar begon, dat hij de namen van de maanden in het Pashou niet kent en hij niet weet welke maand na hamal komt, maar dus de maand na hamal, dat hij in totaal twee maanden naar de academie ging en daarna het feest was en hij bij het feest naar huis is gegaan (NPO 27/7/2023, p. 9), dat hij het examen heeft afgelegd in hamal, in de lente want *“in de zomer kan je geen examen afleggen want dat is sneeuw en dat is geen seizoen”* en dat – als antwoord op de vraag van wanneer tot wanneer de lente was in verzoekers regio – elk seizoen drie maanden was en dus de lente ook, dat hij de namen van de maanden in het Pashou niet kent, dat hij de naam hamal kent omdat het de eerste maand van het jaar is, dat hij twee maanden lessen heeft gevolgd bij de academie en de derde maand van de lente denkt hij naar huis is gegaan, dat het toen feest was, het offerfeest (NPO 27/7/2023, p. 12).

Waar verzoeker stelt dat blijkt dat hij in het algemeen moeite had met het inschatten van het tijdsverloop, dat hij op de vraag wanneer hij in België aankwam antwoordt dat hij na Kerstmis aankwam, terwijl hij in maart

aankwam, een maand die technisch wel na Kerstmis valt, maar die doorgaans niet wordt beschreven als na Kerstmis, wijst de Raad er vooreerst op dat de aankomstdatum van verzoeker in het Rijk geen objectief gegeven is, doch slechts een datum is die naar voren komt uit de verklaringen van verzoeker, minstens toont verzoeker niet met objectieve gegevens aan dat hij daadwerkelijk in maart in België is aangekomen. Bovendien doet ook het feit dat het inschatten van een tijdsverloop eventueel moeilijk is voor verzoeker helemaal geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde dat hij het ingangsexamen heeft afgelegd in de maand hamal, in de lente, en deze verklaring niet technisch in overeenstemming te brengen is *“met de informatie op het formulier dat u neerlegde noch met de openbare informatie die over het examen terug te vinden is.”*, namelijk dat het examen plaatsvond op 14 november 2019.

4.8.1.6. Betreffende het motief dat het opmerkelijk is dat hij aan de academie kon beginnen hoewel hij de minimumscore van 70 niet heeft behaald, stelt verzoeker dat in Afghanistan veel mogelijk is mits betaling van een som geld en er niet kan uitgesloten worden dat één van zijn familieleden de examencommissie betaalde. Opnieuw stelt de Raad vast dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft – te meer gelet op het puur hypothetisch karakter ervan – die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Te meer verzoeker, gevraagd werd hoe hij weet dat hij een tweede kans kreeg om te starten, antwoordde dat de leerkrachten dat beslissen op basis van zijn nummer of score, dat het de leerkrachten zijn en ook de grote mensen van de overheid of degenen die verantwoordelijk waren, dat zij de score bekijken, dat hij maar 4 punten tekort had en zij vandaag hebben besloten hem te laten studeren, dat zij de kans gaven voor iedere provincie (NPO 27/7/2023, p. 8-9).

4.8.1.7. Gelet op wat voorafgaat werpt verzoeker met zijn betoog geen ander licht op de vaststelling dat verzoeker, gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij aan de Marshal Fahim Academie studeerde.

Door het louter voorleggen van een foto waarop drie jongemannen te zien zijn zittend voor een vlag en op deze foto te noteren *“Université en Afghanistan 2020”*, werpt verzoeker evenmin een ander licht op voormelde vaststelling. Uit deze foto kan geenszins afgeleid worden waar en wanneer deze foto werd genomen, nog minder dat verzoeker daadwerkelijk aan de Marshal Fahim Academie studeerde.

4.8.1.8. Met betrekking tot de motieven dat hij de actuele verblijfplaats van zijn broer I.K. niet aannemelijk kon maken, stelt verzoeker dat dit wel degelijk een vergissing betrof, dat zijn broer I.K. zich op het moment van zijn interview bij de DVZ op een veilige plaats bevond en hieruit volgt dat hij zich zeker niet in Kochi Abad bevond.

De Raad stelt vast dat het eerste interview op DVZ plaatsvond op 29 april 2022, aldus reeds acht maanden na de machtsovername door de taliban, en verzoeker aldaar wel degelijk verklaarde dat zijn broer I.K. zich in Kochi Abad, Kabul bevond (verklaring DVZ, nr. 17). Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat zijn broer I.K. had meegedeeld dat hij op een veilige plaats was toen verzoeker nog niet in België was terwijl hij op de DVZ verklaarde – aldus wanneer hij wel reeds in België was – dat *“(zijn) broer I.K. (...), net zoals (zijn) broers Aj. (...), R.K. (...) en Y. (...), op dat moment nog in Kochi Abad was (DVZ-verklaring, vraag 17). Daarmee geconfronteerd beweerde (hij) op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vermeld te hebben dat (zijn) twee broers Aj. (...) en R.K. (...) in Iran waren en dat (zijn) broer I.K. (...) misschien in Iran of Tadzjikistan was, terwijl (zijn) broer A. (...) in Frankrijk was (CGVS I, p. 24). Die verklaring overtuigt niet aangezien er enkel bij (zijn) broer A. (...) vermeld werd dat hij in Parijs was terwijl er bij uw andere broers stond dat zij in Kochi Abad wonen. Bij (zijn) zussen stond vermeld dat zij in Jalalabad waren (DVZ-verklaring, vraag 17). Het is niet aannemelijk dat de actuele verblijfsplaats van (zijn) broer A. (...) en (zijn) zussen wel juist op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld, terwijl dit bij (zijn) andere broers niet het geval zou geweest zijn en er enkel (verkeerdelijk) vermeld werd dat zij in Kochi Abad waren.”*

Door enkel te stellen dat zijn broer I.K. zich op het moment van zijn interview bij de DVZ op een veilige plaats bevond en hieruit volgt dat hij zich zeker niet in Kochi Abad bevond – en aldus te volharden in zijn verklaring zoals afgelegd op het CGVS – werpt verzoeker geen ander licht op voormelde motieven. Immers wordt verzoeker niet tegengeworpen dat uit de samenlezing van de verklaringen op de DVZ en het CGVS volgt dat de ‘veilige plaats’ waar hij naar verwees op het CGVS Kochi Abad was, doch wel dat hij enerzijds op de DVZ verwees naar Kochi Abad als verblijfplaats van zijn broer I.K., terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn broer I.K. al voor zijn aankomst in België, op een veilige plaats was, dat hij misschien in Iran of Tadzjikistan was.

De Raad herhaalt voorts dat door louter voor te houden dat het een vergissing betrof bij de DVZ verzoeker geenszins de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing weerlegt. Immers blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verklaring DVZ – waarover verzoeker aldus beweert dat dit verslag een vergissing bevat – aan verzoeker werd voorgelezen in het Pasthou en dat hij het verslag ondertekende waarin staat dat hij het gehoorverslag aanvaardt en hij verklaart dat de erin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Op het CGVS antwoordde verzoeker positief op de vraag of hij bij de DVZ de tolk goed verstond. Verzoeker

had aldus bij de DVZ de mogelijkheid om het verslag niet te aanvaarden en opmerkingen te maken indien bleek dat er een vergissing was opgetreden.

In dit kader wenst de Raad er ook nog eens op te wijzen dat verweerder geheel terecht heeft opgemerkt “(...) beweerde (hij) op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vermeld te hebben dat (zijn) twee broers Aj. (...) en R.K. (...) in Iran waren en dat (zijn) broer I.K. (...) misschien in Iran of Tadzjikistan was, terwijl (zijn) broer A. (...) in Frankrijk was (CGVS I, p. 24). Die verklaring overtuigt niet aangezien er enkel bij (zijn) broer A. (...) vermeld werd dat hij in Parijs was terwijl er bij uw andere broers stond dat zij in Kochi Abad wonen. Bij (zijn) zussen stond vermeld dat zij in Jalalabad waren (DVZ-verklaring, vraag 17). Het is niet aannemelijk dat de actuele verblijfplaats van (zijn) broer A. (...) en (zijn) zussen wel juist op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld, terwijl dit bij (zijn) andere broers niet het geval zou geweest zijn en er enkel (verkeerdelijk) vermeld werd dat zij in Kochi Abad waren.”

Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat het verslag van het interview op de DVZ, dat verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker.

Met zijn stelling dat ook de broers A. en R.K. zich intussen in Iran bevinden, dat alle broers, op één na, zich aldus buiten Afghanistan bevinden, beperkt verzoeker zich ook tot het volharden in zijn verklaringen zoals naar voren gebracht op het CGVS doch werpt hij op deze wijze geen ander licht op de pertinente vaststellingen dat hij op de DVZ verklaarde dat “(zijn) broers Aj. (...), R.K. (...) en Y. (...), op dat moment nog in Kochi Abad was (DVZ-verklaring, vraag 17). Daarmee geconfronteerd beweerde (hij) op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vermeld te hebben dat (zijn) twee broers Aj. (...) en R.K. (...) in Iran waren en dat (zijn) broer I.K. (...) misschien in Iran of Tadzjikistan was, terwijl (zijn) broer A. (...) in Frankrijk was (CGVS I, p. 24). Die verklaring overtuigt niet aangezien er enkel bij (zijn) broer A. (...) vermeld werd dat hij in Parijs was terwijl er bij uw andere broers stond dat zij in Kochi Abad wonen. Bij (zijn) zussen stond vermeld dat zij in Jalalabad waren (DVZ-verklaring, vraag 17). Het is niet aannemelijk dat de actuele verblijfplaats van (zijn) broer A. (...) en (zijn) zussen wel juist op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld, terwijl dit bij (zijn) andere broers niet het geval zou geweest zijn en er enkel (verkeerdelijk) vermeld werd dat zij in Kochi Abad waren.” Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat verzoekers broers, op één na, zich intussen allen buiten Afghanistan bevinden, kan gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, uit dit ene feit niet de “*ernst van hun problemen*” blijken. Immers bevonden de meeste van de broers van verzoeker zich, volgens zijn verklaring op de DVZ in april 2022, nog in Kochi Abad, Kabul, Afghanistan en kan het loutere feit dat zij intussen niet langer in Afghanistan verblijven noch het bestaan, noch de ernst van de door verzoeker verklaarde problemen aantonen.

4.8.1.9. Met betrekking tot de motieven dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen van de taliban aan zijn adres, stelt verzoeker dat uit beschikbare informatie blijkt dat het zeer waarschijnlijk is dat zijn familie problemen zal ondervinden met de taliban omwille van het werk van zijn vader, dat duizenden Afghaanse families zich in dezelfde situatie bevinden, dat het EUAA rapport niet uitsluit dat leden van het voormalige Afghaanse leger risico lopen op vervolging, en dan bijvoorbeeld omdat ze op zoek zijn naar het familielid in kwestie, dat families van voormalige soldaten om andere redenen worden gezocht niet uitgesloten is, dat andere rapporten eveneens zijn verklaringen bevestigen, dat verschillende voorbeelden worden gegeven van familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger die na de machtsovername werden gedood, dat uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat de taliban alleen familieleden met een bijzonder profiel lastigvallen.

De Raad wijst erop dat verzoeker verklaarde dat zijn vader de officiële malik van zijn dorp was geweest en de taliban hem verweten dat hij mensen stimuleerde om voor de voormalige overheid te werken, dat hij tegen de mensen gezegd zou hebben dat ze zichzelf moesten aanmelden bij de academie of de overheid, dat hij mensen aanmoedigde om bij de overheid te gaan en dat hij drie keer per maand een vergadering had met de nationale veiligheidsdienst.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat personen met het door verzoeker verklaarde profiel van zijn vader een risico kunnen lopen op het hebben van problemen met de taliban, doch wordt er terecht op gewezen dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat zijn vader – of de familie van zijn vader omwille van diens functie – gevisieerd wordt door de taliban of een risico loopt, en dit als volgt: “*Desondanks zeiden ze dat ze niks tegen hem zouden doen omdat hij heel oud is (CGVS II, p. 5). Dat de leeftijd van uw vader, die slechts 61 jaar is (CGVS I, p. 10), de taliban weerhouden zou hebben om hem aan te pakken, ondanks dat ze hem verweten dat hij met het vorige regime had gecollaboreerd, is evenwel weinig overtuigend. In dit verband*

kan er immers gewezen worden op het zeer merkwaardige feit dat uw broer Y. (...), die nochtans bij één of meerdere invallen van de taliban aanwezig was (CGVS II, p. 4), geen problemen meer had ondervonden nadat u vertrokken bent (CGVS I, p. 23) hoewel hij momenteel 20 jaar oud is (CGVS I, p. 10) en u en uw overige broers weggestuurd zijn omdat uw familie bang was dat ze ieder van jullie zouden elimineren aangezien de hele familie gevisieerd werd (CGVS I, p. 21). Gelet op het voorgaande heeft u de voortdurende zoektocht van de taliban sinds uw vertrek niet aannemelijk gemaakt. (...) Ook de functie van uw vader als malik wordt hier niet meteen ter discussie gesteld. Uw vader verblijft echter nog in Afghanistan en u verklaarde dat de taliban hem niet viseren door zijn leeftijd. Ook uw broer Y. (...) verblijft bij hem en u maakte geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen (CGVS I, p. 23). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben omwille van de functie van uw vader.”

Voorts wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat verzoekers broer I.K. voor de luchtmacht werkte. Echter blijkt ook hier dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend, zelfs uitdrukkelijk erkend dat *“(u)it de beschikbare informatie (...) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.”* Echter wordt er *in casu* door verweerder terecht op gewezen dat verzoeker door het afleggen van vage en zelfs ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van I.K., niet aantoont dat deze broer zich buiten Afghanistan zou bevinden waardoor hij evenmin aantoont dat de situatie van I.K. problematisch zou zijn. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook niet ontkend, doch uitdrukkelijk erkend dat *“familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie”* en verzoeker in dit verband aanhaalde dat zijn broer in 2020 een waarschuwing kreeg van de nationale veiligheidsdienst dat zijn familie het doelwit zou zijn van onbekende personen, doch dat aan verzoekers verklaringen hierover geen geloof kan worden gehecht, waarna verweerder de redenen hiertoe opsomt, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over de frequente bezoeken aan zijn huis door de taliban, *“die na de machtsovername tot wel drie keer per maand langskwamen om naar ‘de zoon die piloot was’ (...) te zoeken (...) niet kunnen overtuigen”*, dat de ongeloofwaardigheid van deze invallen wordt bevestigd doordat het hoogst merkwaardig is dat de taliban zich de moeite hebben getroost om gedurende meer dan een jaar drie keer per maand bij zijn familie langs te komen enkel en alleen om te vragen naar de broers, terwijl het, gelet op hun voortdurende afwezigheid, toch vrij snel duidelijk moet zijn geweest dat zij waren vertrokken, dat het ook zeer merkwaardig is dat zijn broer Y., die bij één of meerdere invallen van de taliban aanwezig was, geen problemen meer had ondervonden nadat verzoeker was vertrokken, hoewel hij momenteel 20 jaar oud is en hij en zijn overige broers zouden zijn weggestuurd omdat zijn familie bang was dat ze ieder van hen zouden elimineren aangezien de hele familie gevisieerd werd, dat verzoeker dan ook de voortdurende zoektocht van de taliban sinds zijn vertrek niet aannemelijk maakt. Uit deze motieven blijkt geenszins dat niet aannemelijk wordt geacht dat de taliban de familie lastigviel om reden dat zij geen *“bijzonder profiel”* aantonen.

4.8.1.10. Betreffende het werk van zijn broer, stelt verzoeker dat hij veel informatie kon geven, dat hij kon vertellen over diensttaken, anekdotes kende, zijn rang en uitleg kon geven over zijn opleiding.

Dergelijk betoog is niet dienstig nu, zoals reeds aangegeven, niet wordt betwist dat verzoekers broer I.K. voor de luchtmacht werkte. De documenten en foto's die verzoeker in dit licht voegt bij zijn aanvullende nota, vermogen dan ook geen ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing, nu aldus de tewerkstelling van zijn broer – wat verzoeker wenst aan te tonen door het voegen van foto's en documenten – niet wordt betwist.

4.8.1.11. Verzoeker is er voorts van overtuigd dat er verwarring ontstond over het moment waarop hij geïnformeerd werd over het rapport van de veiligheidsdiensten en daarom verduidelijking wenst aan te brengen, dat twee weken nadat A. en hij thuis waren aangekomen, ze door I.K. werden opgebeld.

Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat er verwarring ontstond om zijn inconsistente verklaringen te vergoelijken. Hij toont niet aan welk element van zijn verklaringen voor interpretatie vatbaar is of in een ander licht kan worden gelezen waardoor sprake kan zijn van verwarring, noch verduidelijkt hij waarom er eventueel in zijn hoofde verwarring is ontstaan. Door voorts 'verduidelijking' aan te brengen beperkt verzoeker zich in wezen tot het volharderen in één versie van de feiten. De Raad benadrukt in dit verband dat de bevestigingen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden/ongerijmdheden te vergoelijken of te herstellen.

4.8.1.12. Door voorts aan te geven dat het waar is dat hij en zijn broer de ernst van de situatie niet naar waarde hebben ingeschat, dat zij ervan uitgingen dat hen niets ging overkomen, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen doch werpt verzoeker geenszins een ander licht op de

pertinente vaststellingen *“Aansluitend hierbij komt jullie reactie op deze waarschuwing van de nationale veiligheidsdienst bevreemdend over. Uw broer zei immers dat jullie moesten opletten omdat die aanvallen door onbekenden zomaar konden gebeuren, zonder dat jullie het wisten (CGVS II, p. 14). Uit voorzorg gingen jullie niet naar buiten en deden jullie niet zo veel of geen onnodige uitstappen. Ze hadden immers tegen jullie gezegd dat jullie een doelwit konden zijn maar dat dit meestal buiten het huis was (CGVS II, p. 14). Toch vond de aanval op jullie plaats toen jullie net naar buiten gingen met jullie vrienden, omdat jullie van plan waren om op uitstap te gaan (CGVS II, p. 15). Gevraagd waarom jullie zo’n uitstap gingen doen ondanks het rapport van de veiligheidsdienst verklaarde u dat jullie niet wisten dat ze jullie op die manier zouden aanvallen of dat ze echt een doelwit van jullie hadden gemaakt en dat ze op een kans aan het wachten waren om jullie te vernietigen (CGVS II, p. 16). Die verklaring is weinig overtuigend aangezien uw broer een duidelijke waarschuwing had gekregen van de nationale veiligheidsdienst, die het nieuws over de huizen en de families van de piloten bijhoudt (CGVS I, p. 21). Bovendien beweerde u dat Daesh en de taliban een strategie hadden om de familie van de persoon te viseren omdat zij bijv. niet naar de luchthaven konden gaan om wraak te nemen op uw broer (CGVS II, p. 13). Het was ook meermaals gebeurd dat ze de piloot zelf niet konden pakken maar de familie pakten (CGVS I, p. 13). U verklaarde dat je nooit weet wanneer er iets kan gebeuren (CGVS II, p. 15). In die context komt het zeer bevreemdend over dat jullie niet meer op jullie hoede waren en slechts twee weken na het ontvangen van de waarschuwing van de veiligheidsdienst al buitenshuis op uitstap gingen met jullie vrienden, waardoor jullie hen in gevaar brachten.”* Door louter te betogen dat na enige tijd binnenshuis opgesloten te hebben gezeten, de verveling de bovenhand nam, slaagt verzoeker er ook niet in om het vastgestelde zeer bevreemdend karakter van zijn gedrag te verklaren of de voormelde motieven te weerleggen.

4.8.1.13. Hij betoogt voorts dat hij de vragen beantwoordt zoals ze gesteld worden en deze niet interpreteert of een diepere betekenis tracht te zoeken, dat wanneer hem gevraagd wordt of hij de overheid contacteerde, hij hier dan negatief op antwoordde, daar hij dit niet deed, dat inderdaad, de politie ter plaatste kwam en hij verklaringen aflegde, dat het antwoord op de vraag of ze de politie contacteerden daarentegen ‘nee’ blijft, dat ze dit immers niet deden. Verder stelt hij dat wanneer hij verklaarde dat zijn broer misschien werd ingelicht, moet worden vastgesteld dat hij dit anders bedoelde, dat er werd gevraagd of de overheid werd ingelicht, dat hij eerst ‘nee’ antwoordde, maar daarna toevoegde dat zijn broer werd ingelicht, hetgeen misschien ook kan gelden als het inlichten van de overheid, dat de ‘misschien’ aldus niet doelde op de mate van zekerheid waarin zijn broer werd ingelicht, maar op de relevantie van dit antwoord, dat hij niet zeker was of de vraag ook peilde naar zijn broer.

Dit betoog is gericht tegen de motieven *“Verder is het zeer opvallend dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud in uw antwoord op de vraag of jullie de overheid contacteerden na dit schietincident louter negatief antwoordde zonder meer (CGVS I, p. 23). Nochtans blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud dat de politie, die weliswaar niet door jullie verwittigd werd, ter plaatse kwam en dat u zelf ook ten overstaan van de politie verklaringen heeft afgelegd (CGVS II, p. 16). Dat u in het kader van uw eerste verzoek op de vraag of jullie de overheid contacteerden niet spontaan verwees naar de daarop volgende politie-interventie, doet de wenkbrauwen fronsen. Voorts waren uw verklaringen over het verwittigen van uw broer I.K. (...) weinig consistent. Zo verklaarde u eerst dat uw broer misschien later over de gebeurtenis geïnformeerd werd (CGVS I, p. 23). Later verklaarde u echter dat uw oudere broer naar I.K. (...) gebeld heeft en hem vertelde wat er gebeurd was. Dit was tussen het incident en jullie vertrek. Hij zei hem dat jullie door die problemen hebben besloten om te vertrekken waarop I.K. (...) zei dat het een goede beslissing was (CGVS II, p. 17). Die verklaringen zijn moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen.”* De Raad acht deze motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.14. Verzoeker stelt te betreuren dat hij geen bewijzen kon terugvinden betreffende de aanslag, dat de politie dan wel een rapport maakte maar het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat het slachtoffer hier nadien een kopie van meekrijgt, dat aangezien het intussen de taliban zijn die het voor het zeggen hebben, het onmogelijk is om bewijsstukken te bemachtigen.

Met dit betoog werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen *“Vervolgens bracht u niet het minste begin van bewijs van de aanslag op jullie aan. Nochtans zou uw broer I.K. (...) een rapport van de veiligheidsdiensten over jullie hebben gekregen, zou er met een wapen op jullie zijn geschoten, zou er toen een dodelijk slachtoffer gevallen zijn die naar het ziekenhuis werd gebracht en zou de politie een onderzoek zijn gestart. Dat u, gelet hierop, geen enkel bewijs van uw rechtstreekse vluchtaanleiding aanbracht, valt dan ook moeilijk te aanvaarden en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanslag.”* Immers zelfs indien verzoeker kan gevolgd worden dat de politie dan wel een rapport maakte maar het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat het slachtoffer hier nadien een kopie van meekrijgt en dat aangezien het

intussen de taliban zijn die het voor het zeggen hebben, het onmogelijk is om bewijsstukken te bemachtigen, verklaart dit geenszins waarom verzoeker het rapport van de veiligheidsdiensten die zijn broer I.K. zou hebben ontvangen of bewijsstukken van het ziekenhuis of van het overlijden van A. niet kan voorleggen.

4.8.1.15. Hij vervolgt dat het voor zijn familie niet mogelijk was om zomaar te verhuizen, dat ze niet over andere huizen beschikten en verschillende van hun zonen, en daarmee ook hun inkomens, uit Afghanistan waren vertrokken, hetgeen eveneens een grote kost uitmaakt, dat zijn familie er bovendien vanuit ging dat de taliban op een gegeven moment wel zou inzien dat de zonen daar niet langer aanwezig waren, dat zijn familie dacht dat ze in veiligheid zouden zijn zodra hun zonen het land hadden verlaten, dat helaas, zoals hij reeds aangaf in zijn persoonlijk onderhoud, zijn familie in het geheim moest verhuizen, hetgeen de situatie alleen maar ingewikkelder maakte.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker bij het CGVS, gevraagd waarom zijn familie besloot niet vroeger te verhuizen als de taliban driemaal per maand langskwam, geenszins aangaf dat dit was omwille van financiële redenen of het niet beschikken over andere huizen. Evenmin stelt verzoeker dat zijn familie ervan uitging dat de taliban op een gegeven moment wel zou inzien dat de zonen daar niet langer aanwezig waren, dat zijn familie dacht dat ze in veiligheid zouden zijn zodra hun zonen het land hadden verlaten. Het betreffen dan ook *post factum* verklaringen die overigens geenszins de pertinente vaststellingen dat *“Ook kan maar moeilijk worden ingezien dat uw familie pas zo’n drie maanden voor het tweede persoonlijk onderhoud verhuisd is naar Arzan Klimat (CGVS II, p. 3-4) en dat uw familie dus ondanks die frequente bezoeken van de taliban aan uw huis nog zo lang op dezelfde plaats bleef wonen, terwijl het drie maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud klaarblijkelijk plots wel mogelijk bleek te zijn om te verhuizen.”* Ook door louter te herhalen dat ze in het geheim moesten verhuizen zoals aangegeven in het persoonlijk onderhoud *“Zij hadden besloten om te veranderen van huis maar dat was niet zo gemakkelijk want zij moesten dat op een geheime manier doen anders had het geen zin. Als iemand wist dat die mensen van hier naar daar wilden verhuizen was het gemakkelijk voor hen. Daarom hadden ze de tijd genomen om alles op een goede manier te regelen en te veranderen van huis”* (NPO 27/7/2023, p. 6) toont verzoeker niet aan dat het wel degelijk aannemelijk zou zijn dat zijn familie ondanks de zeer frequente bezoeken van de taliban nog zo lang op dezelfde plaats bleef wonen.

Wat er ook van zij, de Raad acht dit motief overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

De Raad wijst er wel nog op dat waar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat zijn familie in Afghanistan verschillende malen verhuisd zijn en dat ze nu eigenlijk ondergedoken wonen in Jalalabad, hij zich beperkt tot loutere beweringen. Zoals blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die verzoeker zoals blijkt uit onderhavig arrest niet weerlegt, noch ontkracht, kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen die verzoeker ondervonden heeft in Afghanistan noch aan de vermeende problemen die verzoekers familie na zijn vertrek hebben gekend met de taliban. Door louter te beweren dat zijn familie in Afghanistan verschillende malen verhuisd zijn en dat ze nu eigenlijk ondergedoken wonen in Jalalabad, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

4.8.1.16. Betreffende zijn vader wenst verzoeker eraan te herinneren dat een man van 61 jaar erg oud is naar Afghaanse maatstaven, dat hij dus niet maar 61 jaar is, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, dat de gemiddelde levensverwachting in 2020 ongeveer 60 jaar is, hetgeen wil zeggen dat het einde van het leven van zijn vader nadert, dat het dan ook weinig verrassend is dat de taliban zijn vader, een zeer oude man, met rust laat.

Verzoeker beperkt zich tot loutere niet-gestaafde beweringen. Bovendien gaat hij eraan voorbij dat uit het feit dat de levensverwachting van een Afghaanse man gemiddeld 60 jaar zou zijn niet kan afgeleid worden dat een leeftijd van 60 jaar 'oud' is, nog minder dat het einde van het leven nadert omwille van het loutere feit dat een man 61 jaar is. De Raad volgt dan ook verweerder in zijn vaststelling dat *“de leeftijd van (zijn) vader, die slechts 61 jaar is (CGVS I, p. 10), de taliban weerhouden zou hebben om hem aan te pakken, ondanks dat ze hem verweten dat hij met het vorige regime had gecollaboreerd, (...) evenwel weinig overtuigend is”*.

4.8.1.17. Waar verzoeker stelt dat het klopt dat zijn broer Y. gevaar loopt in Afghanistan, dat echter gelet op de leeftijd van zijn vader één van hen moest achterblijven om te werken en het gezin financieel te onderhouden doch dit niet wegneemt dat hij in gevaar is, werpt hij geenszins een ander licht op de motieven *“kan er immers gewezen worden op het zeer merkwaaardige feit dat uw broer Y. (...), die nochtans bij één of meerdere invallen van de taliban aanwezig was (CGVS II, p. 4), geen problemen meer had ondervonden*

nadat u vertrokken bent (CGVS I, p. 23) hoewel hij momenteel 20 jaar oud is (CGVS I, p. 10) en u en uw overige broers weggestuurd zijn omdat uw familie bang was dat ze ieder van jullie zouden elimineren aangezien de hele familie gevisieerd werd (CGVS I, p. 21)." Verzoeker erkent immers dat het gevaarlijk zou moeten zijn voor zijn broer in Afghanistan in het door hem geschetst scenario waardoor hij aldus geen ander licht werpt op de vaststelling dat het dan ook zeer merkwaardig is dat zijn broer Y., die nochtans bij één of meerdere invallen van de taliban aanwezig was, geen problemen meer had ondervonden nadat verzoeker vertrokken was hoewel hij momenteel reeds 20 jaar is en verzoeker en zijn andere broers net werden weggestuurd omdat de familie bang was dat ze ieder van hen zouden elimineren daar de hele familie gevisieerd werd. De reden waarom zijn broer Y. in Afghanistan bleef doet geen afbreuk aan het feit dat het bevreemdend is dat Y. geen problemen meer kende met de taliban nadat verzoeker vertrokken is, terwijl hij inmiddels 20 jaar oud is (en ook een broer is van K.I. en een zoon van verzoekers vader).

4.8.1.18. Betreffende de sociale media stelt verzoeker dat hij voorlopig veilig is daar hij zich niet in Afghanistan maar België bevindt, dat zijn belagers hem dan wel kunnen terugvinden op Facebook maar ze hem niets kunnen aandoen, dat hij dan ook niet inziet waarom hij het contact met zijn ouders, mensen op leeftijd, zou bemoeilijken.

Deze verklaring valt geenszins te rijmen met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS. Immers indien verzoeker meende dat hij voorlopig veilig is daar hij in België is en hij niet inziet waarom hij het contact met zijn ouders zou bemoeilijken, aldus door een pseudoniem te gebruiken, kan ook niet ingezien worden waarom hij drie keer zijn Whatsapp veranderd heeft en 5 keer zijn Facebookprofiel. Verweerder heeft wel degelijk terecht vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers houding na het ontvangen van de bedreigingen op sociale media opmerkelijk is, dat ondanks de bedreigingen op zijn vorige accounts ook zijn huidige Facebookprofiel zijn eigen naam draagt waardoor zijn belagers hem zelfs op dit account vriendschapsverzoeken sturen. Bovendien heeft verweerder eveneens terecht vastgesteld, betreffende de door verzoeker aangebrachte rechtvaardiging voor het opnieuw gebruiken van zijn eigen naam omdat het moeilijk is voor zijn ouders om onbekende namen of id's op sociale media te herkennen, dat dit weinig overtuigend is daar verzoeker zijn ouders ook op een andere manier kan verwittigen over zijn identiteit op sociale media.

Verzoeker werpt bovendien geen ander licht op de vaststellingen dat (i) aangezien uit zijn verklaringen opgemaakt kan worden dat er een verband is tussen de bedreigingen op sociale media en de bezoeken aan zijn woning na zijn vertrek, aangezien er in de bedreiging wordt verwezen naar de wens van verzoeker om zijn land te verdedigen, dat dan ook de bedreigingen van de taliban aan zijn adres via de sociale media niet aannemelijk zijn daar aan de bezoeken en aan zijn militair engagement geen geloof kan worden gehecht en dat (ii) het niet aannemelijk is dat hij zijn belagers kon identificeren als talibandorpelingen, daar uit zijn verklaringen blijkt dat ze hun ware identiteit probeerden verborgen te houden door pseudoniemen te gebruiken.

Door bij zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, wel foto's van zijn gsm waarop vriendschapsverzoeken op Facebook te zien zijn, voor te leggen en bij verschillende van deze foto's te noteren dat de persoon in kwestie intussen lid is van de taliban – waarbij bij sommige foto's ook wordt genoteerd dat het om een oude vriend gaat of een inwoner van Kabul –, toont verzoeker vooreerst niet aan dat de persoon die het verzoek stuurde daadwerkelijk lid is van de taliban. Bovendien doen de bij de aanvullende nota voorgelegde screenshots geen afbreuk aan de voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de bedreigingen via de sociale media.

Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat uit de brief van de inlichtingendienst blijkt dat hij bij terugkeer in gevaar zal zijn, verduidelijkt hij geenszins op welke brief hij doelt. In zoverre hij doelt op het document "*Lettre d'information Numéro 7/11/1444*" en/of het document van het Émirat islamique d'Afghanistan – Ministère de l'Intérieur met "*Numéro 1052*", gevoegd bij zijn aanvullende nota, wijst de Raad op wat omtrent deze documenten wordt gesteld in punt 4.8.1.20. De Raad wijst er voorts nog op dat blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker er niet in is geslaagd de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin de redenen worden weergegeven waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde problemen en zijn vrees voor vervolging, te weerleggen of te ontkrachten.

4.8.1.19. Tot slot betoogt verzoeker dat het opvallend is dat hij die gedurende negen uur gehoord werd op het CGVS verweten wordt verschillende tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, maar dat hij gedurende deze negen uur slechts met één tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, dat hoewel hij ongelooflijk lang gehoord werd, hij niet de mogelijkheid kreeg om onvermijdelijke tegenstrijdigheden te verklaren, dat de verwerende partij op die wijze haar zorgvuldigheidsplicht schond.

Volgens artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, moet de

commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming confronteren met tegenstrijdigheden. Deze bepaling belet de commissaris-generaal echter niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden en waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd. Verder dient erop te worden gewezen dat het feit dat verzoeker niet met alle inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutive werking van huidige beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen (RvS 5 juni 2019, nr. 244.696). Verzoeker slaagt er, zoals werd vastgesteld, echter niet in om een voldoende concrete en aannemelijke uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen en inconsistenties in zijn verklaringen.

4.8.1.20. Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota nog foto's voegt van de zoon van zijn tante die in Brussel woont waarop hij op enkele foto's ook te zien is in camouflagekledij en met een wapen, van personen van zijn familie – ooms en zijn broer Y. – van 16 juni 2024 en van zijn familie in Afghanistan in 2020, verduidelijkt hij geenszins – en ziet de Raad ook niet in – op welke wijze deze foto's een ander licht zouden werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad verduidelijkt hierbij nog dat de familiebanden van verzoeker niet worden betwist, noch het feit dat zijn neef deel heeft uitgemaakt van de ANSF.

Voorts voegt verzoeker nog twee documenten "*Lettre d'information Numéro 7/11/1444*" en een document van het Émirat islamique d'Afghanistan – Ministère de l'Intérieur met "*Numéro 1052*". Dit betreffen gewoon getypte teksten in het Frans die door om het even wie kunnen geschreven zijn. De documenten bevatten geen naam van de auteur, noch een handtekening. Uit deze documenten kan ook geenszins worden afgeleid dat deze afkomstig zouden zijn van een officiële instantie wegens het ontbreken van een hoofding of een embleem.

In de stukkenbundel van verzoeker, gevoegd bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, bevinden zich ook nog documenten in een vreemde taal en ander schrift. Deze kunnen niet in overweging worden genomen door de Raad daar de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, luidens artikel 8 van het procedurereglement van de Raad dienen vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling, wat *in casu* niet het geval is. Minstens blijkt niet welke andere stukken de vertaling vormen van deze stukken.

Betreffende de foto's waarop verzoeker te zien is voor een gebouw met het opschrift 'Province de Liège' met een bord in zijn handen met het opschrift "*Femme Afghane reouvrir les ecoles et garantir la liberte d'acces a l'education*", stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit blijkt dat deze foto's genomen werden ter gelegenheid van een openbare betoging, evenement of protest. Bovendien verduidelijkt verzoeker nergens wat hij met deze foto's wenst aan te tonen. Nergens uit de door verzoeker bijgebrachte stukken en/of zijn verklaringen blijkt dat verzoeker een politiek activist zou zijn.

4.8.1.21. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en bureaus), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *adhoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "gelooftethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precarie humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van

specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.8.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Het komt dus aan verzoeker toe om de elementen die in zijn hoofd spelen en die zouden kunnen wijzen op een eventuele (gepercipieerde) verwestering *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder naliet de problemen die hij intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen, doch verduidelijkt niet welke concrete elementen hij in dit licht had aangebracht die verweerder nagelaten heeft te beoordelen.

Verzoeker had de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1° en 39/76, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). De Raad wijst erop dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om elementen die zouden kunnen wijzen op een (toegeschreven) verwestering aan te reiken. De elementen die verzoeker aangebracht heeft, worden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht, zoals blijkt uit wat volgt.

4.8.2.3. Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota en verzoekers verklaringen ter terechtzitting kan voorts ook niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 4 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 7 maart 2022, *in casu*, 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en broer Y. nog in Afghanistan verblijven (NPO 19/6/2023, p. 5, NPO 27/7/2023, p. 3). Ook ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn familie nog in Afghanistan verblijven. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders (NPO 19/6/2023, p. 7) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker betoogt dat hij Afghanistan nog voor de machtsovername verliet waardoor hij niet bekend is met de nieuwe regels die door de taliban werden en worden opgelegd en dat hij ook niet op de hoogte is van de precieze inhoud van de morality law die sinds augustus 2024 door de taliban wordt gehandhaafd. Gelet op wat voorafgaat, moet verzoeker redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij intussen een heel andere kleding stijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, dat zijn reis naar en verblijf in België sinds anderhalf jaar duidelijk een impact op hem hebben achtergelaten, onder meer door zijn werk in België, dat hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen, dat hij het intussen onmogelijk acht om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil, dat hij zich gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen, dat hij ook opmerkte dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren, dat dit een gewoonte is die hij overnam en dat hij bovendien niet langer bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban worden opgelegd, en in zijn aanvullende nota stelt dat hij volledig verwesterd is en ver af staat van de principes van de taliban, dat aan zijn verwestering niet kan getwijfeld worden, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van meerdere jaren in België, het feit dat hij geen lange baard heeft en het feit dat hij in België werkt, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat door zijn ingesteldheid en gedrag zijn leven onmiddellijk in gevaar zou zijn bij terugkeer, noch dat voor hem een terugkeer zeer gevaarlijk zou zijn gezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreffen die terugkeren van een lang verblijf in Europa. Hij toont met zijn betoog niet aan dat zijn vrees om als verwesterd gepercipieerd te worden reëel en gegrond is.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door het voorleggen van bewijzen/foto's met andere personen, waaronder klasgenoten, leerkrachten/begeleiders en andere personen van het centrum, in België (waaronder tijdens een verjaardagsfeest, de laatste dag van school en een Halloweenfeest in het centrum), van deelname aan sociale activiteiten, van deelname aan vergaderingen over het leven in gemeenschap in het centrum van het Rode Kruis, van deelname aan Franse taallessen/cursussen, van zijn vaardigheden in het Frans, van deelname aan conversatietafels in het Frans,

van deelname aan integratie- en burgerschapsvormingen, van deelname aan de activiteit van het Rode Kruis, van deelname aan een vorming bij 'ASBL JEFAR', van een uitnodiging voor vrijwilligers voor de schattenjacht op Halloween, van zijn tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, gelegenheidsformulier 2022 – Tuinbouwsector, loonfiches) alsook door het voorleggen van foto's waarop hij samen met anderen te zien is met een bord waarop staat "*Femme Afghane reouvrir les ecoles et garantir la liberte d'acces a l'education*", door in zijn aanvullende nota te stellen dat hij perfect geïntegreerd is in België, hij werkt, opleidingen gevolgd heeft, Frans heeft geleerd en vrienden heeft, dat hij daadwerkelijke en bewuste inspanningen heeft gedaan om de Belgische gewoonten en gebruiken te begrijpen en zich eigen te maken en door ter terechtzitting te stellen dat hij hier veel vrienden heeft, dat zijn vrienden en leerkrachten getuigen dat hij heel gemotiveerd is voor zijn school en werk, ook na het incident, dat hij Frans en Engels kent, dat hij Nederlands zal leren, dat zijn broer in Engeland is met diens vrouw en kinderen en dat ze samen een zaak willen opstarten, dat hij het hier gewoon is geworden, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van een tewerkstelling, van het ontvangen van een loon, van de kennis van de Franse taal, van de bereidheid van verzoeker om te werken en zich te integreren en van zijn deelname aan het sociale leven in België en zijn participatie in de Belgische maatschappij. De Raad wijst erop dat dit aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, zijn taalkennis, zijn inspanningen en zijn sociale contacten in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De voorgelegde werk gerelateerde documenten en het kennen van het Frans en Engels, het hebben van vrienden in België, zijn deelname aan het sociale leven en zijn integratie-inspanningen in België kunnen niet aantonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen voormelde elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Betreffende de foto's waarop verzoeker te zien is voor een gebouw met het opschrift 'Province de Liège' met een bord in zijn handen met het opschrift "*Femme Afghane reouvrir les ecoles et garantir la liberte d'acces a l'education*", stelt de Raad nog vast dat nergens uit blijkt dat deze foto's genomen werden ter gelegenheid van een openbare betoging, evenement of protest. Bovendien verduidelijkt verzoeker nergens wat hij met deze foto's wenst aan te tonen. Nergens uit de door verzoeker bijgebrachte stukken en/of zijn verklaringen blijkt dat verzoeker een politiek activist zou zijn of dat er sprake is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel dit als dusdanig kan worden gepercipieerd, of dit gedrag bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit.

Verzoeker legt voorts ook documenten voor die betrekking hebben op de feiten waarvan hij in België slachtoffer is geworden op 3 oktober 2022 en van de juridische procedures hieromtrent, inclusief de vraag van Ethias om een vragenlijst in te vullen met de bijgevoegde niet-ingevulde vragenlijst. Echter kan niet ingezien worden, en verzoeker verduidelijkt geenszins, op welke wijze deze documenten zouden kunnen aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als

niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïmplementeerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 4 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïmplementeerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de implementatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn

persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en in zijn aanvullende nota naar het arrest van de Raad met nummer 299 848 van 11 januari 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Door enkel erop te wijzen dat hij een jongeman is die na meer dan vier jaar in België goed geïntegreerd is en één van de landstalen beheerst, toont hij niet aan dat de Raad in het arrest nummer 299 848 de verzoeker om internationale bescherming erkend heeft als vluchteling louter omwille van het bestaan van voormelde elementen. Betreffende de verwijzing naar het arrest met nummer 270 813 wijst de Raad er ook nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en

economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.8.3.4. Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.8.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog zou betogen dat er heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.8.3.6. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker een betoog voert over de het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al een ruime tijd in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 4.8.2.

Met de louter niet-gestaafde bewering dat hij afkomstig is uit een achtergestelde regio in Afghanistan, dat zijn familie reeds voor de machtsvername er al in precaire omstandigheden leefde en er dagelijks te maken kregen met criminaliteit omwille van de hoge armoede en werkloosheid, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn integratie en langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België, maar laat opnieuw na de beweerdte verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

De Raad merkt nog op dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voldoende is en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Waar verzoeker betoogt dat daarbij nog komt dat hij ernstig ziek is en medische behandeling heeft, dat in Afghanistan de nodige behandeling echter niet beschikbaar is en hij gedwongen zou zijn om op irreguliere wijze de grens met Pakistan over te steken om er behandeld te worden, hetgeen sowieso risico's inhoudt, te meer gelet op de spanningen aan de grenzen tussen Afghanistan en Pakistan, dat indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan hij aldaar aan een onmenselijke behandeling zou worden onderworpen, wijst de Raad er vooreerst op dat nergens uit blijkt dat verzoeker ernstig ziek is en medische behandeling heeft.

Uit het louter voorleggen van foto's van medicatie blijkt dit niet. De Raad herhaalt dat uit loutere foto's van medicatie geenszins kan afgeleid worden dat deze voorgeschreven of afgeleverd werden aan verzoeker, nog minder dat deze voorgeschreven of afgeleverd werden aan verzoeker omdat hij ernstig ziek zou zijn en behandeling nodig heeft. Op één foto van een doosje Amoxicilline is een sticker gekleefd met de naam van verzoeker, doch vermeldt deze sticker ook de datum 30 maart 2023. Ook hieruit kan aldus niet blijken dat verzoeker actueel ernstig ziek is en een medische behandeling heeft.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het eventueel louter hebben van medische problemen in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteert, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de taliban hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding bij terugkeer zullen ontfangen, laat staan dat dit hem geweigerd werd of zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER